

taler lige saa meget for ved Patent at virke opmuntrende og beskyttende over for nyttige Opfindelser af hidtil ukendte Fremgangsmaader m. m. som for overhovedet at give Patent paa nyttige Opfindelser i Industrien.

Udvalget har fremdeles været af den Formening, at der ikke er tilstrækkelig Grund til undtagelsesvis at forbeholde Staten at forsærdige og lade forsærdige Krigsmateriel uden Hensyn til alle Patenter, og at som Følge deraf Lovforslagets § 7 bør udgaa. Idet man i denne Henseende henviser til de i den ovenfor omtalte Skrivelse fra Indenrigsministeren af 7de December 1892 ad Nr. 4 givne Oplysninger, skal man kun bemærke, at det turde være vanskeligt at rejsærdiggøre at stille Opfinderen paa dette Omraade mindre gunstigt end Opfindere i Almindelighed. Statens Interesse synes da ogsaa at maatte være tilstrækkelig værnet ved Bestemmelsen i § 8 om, at den kan føre sig enhver Opfindelse til Nytte imod Erstatning til Opfinderen, og dette vil særligt gælde, dersom man, som foreslaaet af et Mindretal i Udvalget, maatte ændre § 8 saaledes, at der ikke kræves særlig Lov, men kun Resolution af Indenrigsministeren for, at Staten imod Erstatning til Opfinderen, kan benytte sig af hans Opfindelse, væsentlig i Overensstemmelse med, hvad der gælder i vore Nabolænde. Derimod kan der vel være Opfordring til at sikre sig imod, at en i Statens Tjeneste ansat Person benytter sig af sin Virksomhed og den ham derved givne Beslighed til at gøre Opfindelser og udnytte disse til sin private Fordel, skønt de burde komme Staten til gode — noget, hvorom der maatte navnlig vilde kunne blive Spørgsmaal hvad Forsærdigelsen af Krigsmateriel angaar. Man foreslaar derfor en Tilføining til § 2 sigtende til at forhindre noget saadant. — Et Mindretal af Udvalgets Medlemmer har dog ikke kunnet slutte sig fuldt ud til de øvrige Medlemmer, idet det mener, at der overhovedet ikke bør kunne gives Patent paa Opfindelser af Genstande, der ildelukkende ere bestemt til

Krigsbrug, og det foreslaar derfor en Tilføining til § 1 i den Retning.

I øvrigt har Udvalget — der i det hele foreslaar en Omredaktion af Lovforslagets § 1 — ikke fundet Betegnelsen i Paragraphens Begyndelse af det, hvorpaa der kan meddeles Patent, ganske heldig, men erkender Vanskeligheden af at finde en fuldt fyldestgørende; det maa i denne Henseende forbeholde sig sin Stilling.

Med Hensyn til Patentbeskyttelsens Omfang opstaar Spørgsmaal dels om det Tidrum, hvorfor Patent skal kunne meddeles, hvormed Spørgsmaalet om de Afgifter, der skulle erlægges af Patenthaverne, staar i nær Forbindelse, dels om, hvad der skal anses som Indgreb i Patentretten. I første Henseende har man, under de oprindelig noget afvigende Anstuelser, forenet sig om at foreslaa Tidsgrensen i § 3 sat til 10 i Stedet for til 15 Aar, hvorhos der tilføjes en udtrykkelig Bestemmelse om, at ingen Fornælse eller Forlængelse af Patentretten kan finde Sted ud over de 10 Aar, samt Afgiften efter § 4 ikke ubetydelig forhøjet. Tidrummets Indskrænkning begrundes paa den Betragtning, at nyttige Opfindelser bør blive Fællesejendom efter en ikke alt for lang Periode. Til at foreslaa Afgiften forhøjet er Udvalget blevet bevæget ikke just af Hensyn til at sikre Staten Indtægter, som kunne vække de med Patentlovens Gennemførelse forbundne Udgifter — i hvilken Henseende en som Bilag II trykt Skrivelse fra Indenrigsministeren af 5. Januar d. A. vil kunne tjene til nærmere Oplysning — men meget mere ved Ansættelse om, muligvis derved at holde en stor Del Andragender om Patent for Ildet eller intet bethydende Opfindelser tilbage, saa vel som ved den Betragtning, at et Patent for en virkelig god Opfindelse vel vil kun bære en ikke aldeles ringe Afgift, navnlig efter Forløbet af de første 5 Aar, som vel i Reglen ville udtræves for Patenthaverne til at vække Opmærksomhed og vinde Indgang for Opfindelsen. Udvalgets Flertal foreslaar i Overensstem-